

лошъ (ср. неваљао, рђав), брашно (ср. мука), мостъ (ср. ѡуприја), чума (ср. куга), Великдень (ср. Ускрс), тютюнъ (ср. дуван) и мн. др. Ругатнитѣ думи и псуви, които тъй много се употребяватъ у балканскитѣ народи, сѫщо тъй сѫ типични едни у българи и македонци, други у сърбите. Докато напр. първите прѣдимно псуватъ на майка, вторите — на баща (отац), на светецъ и на Богъ...

Съверомакедонските и частъ отъ централните говори отразяватъ нѣкои срѣбски езиковни особености. Това обаче никакъ не ще каже, че македонските говори сѫ срѣбски, защото иначе тѣ сподѣлятъ всички току-речи сѫществени и типични бѣлѣзи на българския езикъ изобщо, които току-що посочихме и съ това се отлъчватъ отъ срѣбския. Дѣлговрѣменното съсѣдство между българи и сърби е довело до крѣстосване на двѣтѣ племена и до взаимно езиковно влияние. Българскиятъ езикъ отъ една страна е повлиялъ върху срѣбските съсѣдни говори съ своя аналитиченъ строй, съ члена, съ загубата на падежите и квантитета, а срѣбскиятъ, наопаки, е прѣдалъ свои звукови главно черти на тия инакъ български говори, дѣто имаме у вм. ж, к', г' вм. Ѣ, жд и др.

Българскиятъ езикъ на македонското население е живѣлъ и живѣе не само въ живата народна рѣчъ. Той се е проявилъ още въ книжовни трудове и въ простонародната словесност пакъ като „български“. Най-сетне на него езикъ сѫ дадени хиљаниците имена на градове, села, планини, рѣки, мѣстности въ Македония. Съ други думи, топонимиите въ Македония е главно българска и отразява български езикъ съ неговите звукови и формени особености, ѿт, Ѣд, Ѣ = и др., както и множеството имена на -еџе, -иџе и пр. Срв. примери на стр. 20 сл.

Стремежъ за българска свобода и дѣржава. — Откато прѣзъ врѣме на първото българско царство македонското население прѣживѣ въ политическо, религиозно и литературно единство съ своите съплеменници въ Мизия и Тракия и за прѣзъ вѣкове то оставаше сѣ съ една надежда за една управа и дѣржава съ своите съверо-източни събрата. Това си дѣлбоко желание македонците изразиха въ редъ постѣжки и